

nič ne boj, ono nikomur nič storiti ne more, samo ga je zlobna mati postavila zraven svoje hčerke, da bi ji nihče blizo ne smel in je ne odpeljal. Deklica pa komaj čaka, da se matrne hudobije znebi in oprosti. Kadar pojdeš z deklico v zibelki nazaj, lupi vsake vrata za sabo, da se zapró, da ne more straža za tabo iti in preganjati te“.

Tako je tudi storil. Gré skozi vse straže, stopi v poslednjo sobo, v sobi se deklica v zlati zibelki ljula, zraven zibelke pa stoji veliko strašilo, kričaje: ne! — ne! — ne!

Ali on se za to kar ne zmeni. Vzame zibelko v roke, vsede z zibelko na konja, gré, pa lupi z vratmi, in vrata se zapró od prvih do poslednjih, in izletí z deklico v zibelki pred lisico. Lisica ga komaj čaka.

Zdaj mu reče lisica: „Jel da ti je žal dati tako lepo deklico za tega zlatega konja? drugači pa ne boš mogel konja dobiti, zakaj zaklel si se pri očetovih očéh.“

Ali daj, da poskusim, ali bi ne mogla jez biti zlata deklica“.

Skoči tje in sem, in preoberne se v zlato deklico, vse je dekliško pri nji, samo oči so ji nekoliko lisičjim podobne bile. Dene jo v zlato zibelko. Pravo deklico pa pustí pri nekem drevesu, da zlatega konja varva.

Gré, odnese zlato zibelko, in v zibelki lisico-deklico. Izroči jo gospodarju zlatega konja, in reši zakletvo očetovega vida. In se verne h konju in deklici.

Zdaj skup pokliče ravno tisti gospodar zlatega konja poln veselja, ker je zlato deklico dobil, vso svojo gospodo, napravi veliko gostje, da jih časti, in pokaže jim, kaj je on dobil za svojega zlatega konja.

Ko so gosti pregledovali deklico, se eden zagleda in reče: „Vse je dekliško in zlo je lepa, ali oči so ji podobne lisičjim“.

Komaj to izreče, skoči lisica ter vteče.

Gospodar in gosti se razserdijo, da je uni rekel oči lisičje in ga umoré.

Lisica doteče k nespametnemu pa gresta dalej, da da sta zlatega konja za zlato jabelko. Prideta do mesta. Mu zopet lisica reče: „E vidiš, zdaj si dobil zlato deklico. Al k zlati deklici se tudi zlat konj prileže. Jel da ti je žal dati zlatega konja?“

Neumni: „Da, lisica, zlo mi je žal pa vendar rajši hočem, kakor da bi mi oče jokal“.

Lisica: „Daj da poskusim, ali bi jez mogla biti zlat konj“. Skoči tje in sem, in prestvari se v zlatega konja, samo rep ima lisičji.

Pa reče: „Zdaj me pelji, da ti dajo zlato jabelko, in jaz vém kdaj k tebi nazaj pridem“.

Odpelje ta konja-lisico, preda ga gospodarju zlate jablance, in dobí zlato jabelko.

Zdaj se gospodar zlate jablance razveselí, da je tako lepega konja dobil, pokliče vso svojo gospodo na gostije, da se jim pohvali, kakošnega konja je dobil. Jamejo gosti konja ogledovati in čuditi se, kako je lep, na enkrat se eden zagleda v rep, in reče:

„Vse je lepo in vse mi dopada, samo bi rekel, da je rep lisičji“.

Ko to spregovori, skoči lisica in odleti. Gosti se pa hudujejo čez unega, ki je rekel rep lisičji, pa ga pogubé.

Lisica pride k nespametnemu in gré z zlato deklico in konjem in zlatim jabelkom k terti.

Zdaj pravi zopet lisica: „E vidiš, zdaj imaš zlato jabelko. Toda zlata deklica brez zlatega konja in zlati konj brez zlatega jabelka se kaj ne primerja. Jel da ti je žal dati zlato jabelko?“

Neumni: „Da, lisica; ali moram, da terto dobim, da mi oče jenjajo jokati. Rajši hočem, da se mi oče ne jokajo, kot vse, kar imam“.

Lisica reče: „Daj, da poskusim, bi li mogla jez biti zlato jabelko“. Skoči semtertje in prenaredí se v zlato jabelko, pa reče, da jo odnese in da jo dá za terto. Nese on

zlato lisico-jabelko, in dá je gospodarju terte, dobí terto in odide.

Gospodar pokliče skupi od veselja vso svojo gospodo, napravi veliko pojedino, ter se hoče pohvaliti, kako zlato jabelko je dobil.

Eden pa se zagleda močno va-nj in reče:

„Vse je lepo in nemore lepše biti, samo da ta sad ima obliko lisičjih glav, in ne kot druge jabelka“. Ko uni to izusti, plane lisica in odrine. Uni se pa zjezé in ga ubijejo, ker je rekel lisičja glava.

Loči se zdaj on od lisice in gré domú, pri sebi je imel zlato deklico, zlatega konja, zlato jabelko in terto.

Ko pride do tistega razpotja, na katerem se je bil od svojih bratov ločil, ko je z doma po terto šel, zagleda množico ljudi zbranih, gré tudi on bliže, vidit, kaj je.

Ko pride tje, stojita njegova brata obsojena in ljudjé ju obesiti hočejo.

Reče on deklici, da sta ta njegova brata, in da bi ju rad odkupil. Deklica potegne iz njedra silno blaga in on brata hudodelnika, ktera sta mislila ljudo ubivaje, požigaje in pokončevaje terto dobiti, otme in odkupi.

Una sta mu zavidila, ali nimata kod in kam. Pridejo domú. Nespametni postavi terto v vert, kjer je popred bila, terta začne vino liti, in očetovo levo oko jenja jokati se in se zopet smejati počne.

Jabelko začne cvesti, zlati konj razgetati, deklica pa prepevati, radost in veselje je v dvoru, da je kaj.

Enkrat pošlje oče sinove, da mu prinesó iz njive tri klasove žita, da vidi, kakošna bode letina. Ko pridejo na polji do nekega vodnjaka (štirne), rečeta nespametnemu bratu, jima vode zajéti, da se napijeta. On se stegne nad vodnjak, da jima vode zajme, una pa ga suneta v vodnjak, kjer utone.

Na enkrat neha terta vino liti, očetovo oko začne solziti, jabelko se nagne, konj neha razgetati, deklica začne plakati in konec je — veselja.

V tem pride ravno tista šantava lisica, se spustí v vodnjak, in polagano svojega pobratima izvleče, izčerpá iz njega vodo, ga položí na živo travo, in on oživí.

Ko on oživí, se spreoberne lisica v prav lepo deklico, pa mu pripoveduje, kako jo je mati zato, ker je svojega narvečjega sovražnika smerti otela bila, preklela: „Prekleta bodi, in v zvito lisico se prenaredi in gugaj se na treh nogah tako dolgo, dokler svojega dobrotnika vodene smerti ne rešiš“. — Zdaj pa z Bogom“.

Ona gré na svojo stran. Nespametni pa na svojo, k svojemu očetu, in kakor na tla stopi, začne terta zopet vino liti, očetovo oko ne smejati, zlati konj razgetati, in zlata deklica prepevati.

Pové očetu, kaj sta mu brata na poti storila, in kako ga je neka deklica v kletvi rešila, in sebe kletve znebila. To slišati oče una dva hudobneža od sebe v svet prežene. Tega poročí z zlato deklico, s katero je dolgo v veselji in zadovoljnosti živel.

„Slov.“

Novičar iz raznih krajev.

K 50. službnemu letu je prejel fzm. Hess od presv. cesarja lastnoročno pohvalno pismo za velike zasluge od začetka svoje službe noter do vojská na Laškem, v katerih mu gré zraven maršala Radecki-ga naj večji del slavnih zmag; s tem prečastnim pismom vred je prejel tudi vélikí križ imenitnega reda sv. Štefana. — Dr. Raudnic, ki je unidan, ko so se konji cesarske kočije splašili, presv. cesarico peljal v svoji kočii domú, je prejel v darilo zlato, dragoceno tobačnico, — kavár Gabesam, ki ji je iz kočije pomagal, brilanten perstan, kmet Striker pa, ki je s svojim vozom ustavil splašena konja, 500 gold. v sr. — Predsednik višje c. k. sodnije, grof Taafe, je na Dunaji umerl 64 let star. — Trojih višjih razsodb imamo omeniti, ki se takole glasé: „Če se kak dednik (erb) po po-

